

Crítica teatre

Jordi Bordes

La sal del pa

L'oreneta

Dijous, 24 de febrer (fins al 18 d'abril) a La Villarroel.

La posada en escena de Josep Maria Mes-tres deixa que el lle- vat fermenti sense neces- sitat de forçar res. L'obra flueix i, en les pauses, creix i es palpa el respirar pro- fund del públic. Els ulls bri- llen des que es va desem- bolicant la trama. La intri- ga es manté i la sal del pa esgarra la tràquea suau- ment. Atrapen les ganes d'entendre què hi ha de cert i què hi ha de fals en aquesta aparent trobada fortuïta entre un noi que vol assajar una cançó amb una venerada professora de cant. La inseguretat dels personatges fa que la topada sigui aparatosa, per moments, patètica. Però, en el fons, tots tenen un dolor que neix de la mateixa absència. I la combinació aleatòria de plorar, empipar-se i ama- gar-se els guareix de les ferides. Emma Vilarasau i Dafnis Balduz amaguen les pors i els secrets dels personatges. Hi ha un do- lor que es respira en l'am- bient, en els àlbums de fo- tos, en les dedicatòries. Hi ha una carta que esdevé catàrtica. I un fet social (que per a la majoria de les persones seria un trà- gic succés més i que, en realitat, és cabdal en aquesta situació).

El dramaturg Guillem Clua és un mestre acaro- nant les emocions i els sentiments. Ho fa amb la generositat d'exposar els seus sentiments i l'ofici de saber emocionar evitant l'excés, com si fos un cera- mista que va traient tot el que sobra d'una peça i la deixa despullada, tensa, sorprenent en els canvis de volums si es gira l'ob- jecte. Clua torna a tractar la incomprensió de la so- cietat per l'homosexuali- tat: no és suficient l'apa- rent victòria legal, sinó que cal celebrar-la com a de- mostració de llibertat uni- versal. En el melodrama hi ha tocs de comèdia im- prescindible perquè els personatges, els actors i el públic agafin una alenada d'aire per tornar a busse- jar pel dolor de la història.